Hồi Thứ Bốn Mươi Lăm

QUẦN HÙNG LÂM ĐẠI NẠN

Quả nhiên quần hùng không ai dám bước tới. Tiểu Thất uống nội đơn xong, lập tức có hiệu quả. Thương thế lành hẳn. Chỉ nhìn thấy mặt hắn cũng biết hắn bình phục trên mức bình thường.

Dương Tiểu Tà biết ngay nội đơn đã chữa thương cho Tiểu Thất, mà còn tăng công lực gấp bội.

Thanh Bình Bình lúc này cũng bình phục, gương mặt hồng hào, đôi mắt long lanh sáng long lanh, rõ ràng là một tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Linh, A Tam và A Tứ mặt đều tươi tắn, huyết khí trầm hùng, nội công tăng trưởng bội phần.

Bổng có người hét lớn:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi có nhìn ra ta không?

Dương Tiểu Tà quay nhìn, cười nói:

– Té ra là Thanh đại thiếu gia! Không sai! Tóc đã mọc ra rồi, thiếu chút nữa tiểu gia không nhận ra.

Đúng vậy! người này chính là Thanh Ký Sơn thiếu chủ phái Hoa Sơn.

Người chưởng môn Thanh Tử Y cũng có mặt, đang đứng một bên.

Thanh Tử Y giận nói:

– Tiểu tử này mạng rất lớn. tại sao chưa chết? Lại còn dám gạt con gái lão phu? Lão phu tuyệt đối cùng ngươi không đội trời chung

Dương Tiểu Tà cười hí hí:

– Thanh Tử Y! Ông làm cái gì? Muốn giết ta sao? Không dễ đâu.

Thanh Ký Sơn cười thân mật:

– Em rể ơi! Huynh có thể bước qua lằn ranh được không?

Dương Tiểu Tà cười hì hì:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng có giở trò. Nếu ngươi không ngại thì cứ bước qua thử xem. Ta không nổ chết ngươi, chỉ muốn lột da ngươi thôi, hoặc ít ra cũng cạo đầu một lần nữa, vì tóc ngươi đã mọc dài rồi.

Thanh Tử Y ỷ Dương Tiểu Tà là người thân của Thanh Bình Bình, đoán chắc Dương Tiểu Tà không dám liệng thuốc nổ, nên hai cha con cứ xông tới.

Dương Tiểu Tà không khách sáo, đốt thuốc nổ ném ngay Thanh Ký Sơn.

Hai cha con thấy vậy kinh hãi, kêu lớn:

– Rút lui!

Lập tứ kéo Thanh Ký Sơn chạy lẹ.

– Ầm.

Thuốc nổ nổ lên, cha con Thanh Ký Sơn quần áo tung bay, đất cát văng đầy miệng.

Chạy khá xa, hai người mới dám nhìn lại.

Dương Tiểu Tà cười lớn:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng tưởng ta là kẻ đa tình. Ngươi là người xấu. Tuy rằng em gái của ngươi ở đây, nhưng nàng rất tốt, ta không thể bỏ rơi người tốt. Nếu nàng có lời yêu cầu, ta không thể để nàng thất vọng.

Thanh Tử Y mặt biến sắc:

– Dương Tiểu Tà! Lão phu sớm muộn gì cũng phải giết ngươi. Hãy đem con gái trả lại cho ta. Nếu không...

Dương Tiểu Tà hỏi:

– Nếu không thì sao?

Thanh Tử Y nói:

– Ngươi làm hại con gái ta mang tội bất hiếu.

Dương Tiểu Tà nói:

– Chuyện này không cần nói! Mỗi người có một ý riêng! Bây giờ chỉ cần các ngươi không bước qua lằn ranh là được. Ta cũng không muốn gây thù.

Tiếng nổ đã làm cho Tiểu Linh ngưng vận công. Nàng cảm giác nội lực tăng lên, mạnh khỏe hơn bao giờ hết, liền gọi Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Muội khỏe rồi! Huynh nghỉ một chút để muội thay thế cho.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được! Muội không thể thay thế cho huynh lúc này. Muội cứ lo lắng cho Tiểu Thất và Thanh Bình Bình đi đừng để cho người khác nói chúng ta hành hạ Thanh cô nương. Bây giờ thân phụ cô ta đang muốn đòi con.

Tiểu Linh giật mình:

– Thanh Tử Y đến rồi sao?

Tiểu Tà chỉ về phía trước:

– Kìa! Người lão đầu mặc áo đen đó không phải sao?

Tiểu Linh chạy ngay Thanh Bình Bình, thấy cô ta nguyên khí đã phục hồi, biết nội đơn rất công hiệu, liền kề tai nói nhỏ:

– Thanh Bình Bình! Muội đã đã mạnh rồi.

Thanh Bình Bình từ mở mắt:

– Đây là đâu? Tôi đang ở đâu?

Cô ta đưa mắt nhìn xung quanh, cảm giác thật lạ lùng.

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh cô nương! Đây là nơi sơn cốc, cô nương đã khỏe chưa?

Thanh Bình Bình nhìn Tiểu Tà:

– Tôi rất khỏe! Nhưng Tiểu Tà có trở về đây không?

Vừa tỉnh lại Thanh Bình Bình đã nhớ đến Tiểu Tà.

Tiểu Linh hướng về Tiểu Tà chỉ tay:

– Người đó không phải là Tiểu Tà sao?

Thanh Bình Bình nhìn thấy Tiểu Tà đôi mắt sáng rực lên. Bình thường cứ nhớ mãi không quên, bây giờ thì nàng không biết nói gì, chỉ thấy thẹn thùng.

Tiểu Tà nói:

– Thanh cô nương! Lâu ngày không gặp, cô nương vẫn rất xinh đẹp.

Thanh Bình Bình ửng hai má:

– Muội tưởng huynh đã chết cháy rồi! Đã bị cha muội đốt cháy.

Nói xong nước mắt tuôn trào.

Tiểu Linh an ủi:

– Thanh Bình Bình đừng đau khổ! Tiểu Tà tánh hay đùa giỡn. Mạng của Tiểu Tà không chết được đâu.

Lúc đó A Tam, A Tứ cũng hành công xong bước đến.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ! Nội đơn này thật lợi hại, chỉ chốc lát đã tăng hơn mười năm công lực.

A Tứ cũng cười:

– Quí hiếm cái gì? So sánh ăn ba năm thịt chó còn quí hơn.

Mọi người nghe nói đều cười ngất.

Tiếng cười làm cho Tiểu Thất tỉnh dậy, kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh rất tốt. Đệ khỏi hẳn nội thương rồi. Thật may mắn, nếu không đã phải bỏ mạng.

Tiểu Linh nói:

– Chúng ta hãy trở về thị trấn đi. Ở đây không khí không an toàn.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Muốn rời khỏi đây không phải là dễ. Thanh cô nương hãy đến đây.

Thanh Bình Bình e thẹn:

– Huynh gọi muội.

Nàng từng bước đến bên Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhẹ nhàng:

– Thanh cô nương hãy trở về nhà đi. Thân phụ đang đi tìm cô nương.

Thanh Bình Bình lắc đầu:

– Muội không muốn trở về.

Thanh Tử Y thấy Thanh Bình Bình liền gọi lớn:

– Bình nhi! Hãy đến đây! Cha rất nhớ con.

Thanh Bình Bình rất khó xử:

– Thân phụ! Con không muốn về! Con...

Thanh Tử Y gắt:

– Tại sao con lại đi theo bọn bại hoại đó? Con biết Dương Tiểu Tà là kẻ thù của cha không? Tại sao con không về? Hay muốn cha động thủ?

Thanh Bình Bình đang đứng giữa áp lực của tình thân và tình ái. Rốt cuộc nàng phải tìm một đường. Nàng nghĩ rằng phải có ngày rời khỏi gia đình, xuất giá. Ngày nay nàng đã luyến ai Tiểu Tà rồi.

Thanh Bình Bình chớp mắt:

– Phụ thân! Con không muốn về! Cha tưởng như không có con vậy.

Dứt tiếng cô ta khóc òa lên.

Thanh Tử Y nhướng mày:

– Ngươi thật không giống ai! Ngươi làm cho lão phu tức chết được.

Thanh Ký Sơn xen vào an ủi:

– Muội phải trở về! Nếu muốn lấy chồng phải chờ Tiểu Tà đến nhà cầu thân. Tại sao làm như vậy?

Thanh Bình Bình lau lệ:

– Đại ca nói sai rồi! Muội chưa chắc đã lấy người ta! Muội chỉ muốn đi vân du thiên hạ cho vui.

Thanh Tử Y hét lên:

– Bây giờ con còn tiếp tục chống trả, không nghe lời cha dạy, như vậy cha con đoạn tình.

Thanh Tử Y giận đến phát run.

Thanh Bình Bình quay về phía Tiểu Tà khóc:

– Tiểu Tà! Bây giờ muội phải làm sao đây?

Tiểu Tà vỗ vai Thanh Bình Bình:

– Tiểu Bình! Muội đừng khóc! Mọi việc để cho huynh lo.

A Tam chạy đến:

– Thanh Bình Bình! Đừng khóc! Yên tâm! Tất cả mọi việc đều có chúng ta.

Thanh Bình Bình được mọi người an ủi cũng yên tâm.

Tiểu Tà đến trước mặt Thanh Tử Y, có ý muốn hóa giải hận thù, nhưng Thanh Tử Y có chút sợ hãi thấy Tiểu Tà tới, vội bước lùi lại:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi đến đây làm gì? Nếu ngươi tiếp tục bước tới ta không khách sáo rồi.

Tiểu Tà cũng không dừng bước, nói:

– Thanh chưởng môn! Ông cứ yên tâm! Tôi muốn hóa giải thù hận. Cuộc chiến nào mà không có điều đình.

Thanh Tử Y yên tâm một chút nói:

– Muốn thương lượng sao? Miễn bàn!

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh chưởng môn! Sự thật chúng ta không có thù oán! Ông thử nghĩ xem?

Thanh Tử Y hiểu rõ cũng vì do Thanh Ký Sơn mới ra chuyện gây gổ này. Nhưng ông không chịu mất mặt, vì ông là chưởng môn một đại môn phái.

Thanh Tử Y nói:

– Ta với ngươi thâm thù như biển, oán tựa trời cao.

Tiểu Tà gật gù:

– Được! Được! Tôi với ông thù sâu như biển, oán cao hơn trời, nhưng thù oán này do đâu đưa đến?

Thanh Tử Y nói:

– Ngươi giết Hoa Sơn Thanh Long Kiếm trận thuộc hạ của ta, bây giờ còn dẫn Thanh Bình Bình đi, lão phu hận ngươi đến tận xương cốt.

Tiểu Tà nói:

– Đừng có to tiếng! Nếu làm cho người khác nghe được thì rất khó giải quyết. Chuyện này nếu truyền ra giang hồ thì chỉ mất thể diện của chưởng môn Hoa Sơn.

Quả nhiên, Thanh Tử Y nhìn quanh mọi người, rồi nói nhỏ:

– Lão phu thật mất mặt nếu bỏ qua việc này.

Tuy gắt gỏng, nhưng rõ ràng lã đã muốn thỏa thuận với Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Việc này cũng do thiếu gia gây nên. Có đúng không?

Thanh Tử Y nói:

– Tại ngươi trước tiên sỉ nhục con ta, đương nhiên con ta phải trả thù. Vậy có gì sai đâu?

Tiểu Tà nhìn Thanh Ký Sơn hỏi:

– Thanh Ký Sơn! Cha ngươi nói có đúng không?

Thanh Ký Sơn gật đầu:

– Không sai! Ngươi sỉ nhục ta trước, ta mới báo thù.

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng làm cho cha ngươi khó xử sự. Ta biết hôm nay các ngươi không dễ dàng thoát đi đâu. Không tin chớ một lúc nữa sẽ thấy.

Thanh Ký Sơn giật mình:

– Ngươi muốn giết chúng ta sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải ta mà là Hắc Y Sát Thủ. Chỉ cần các ngươi bước chân ra khỏi Trầm Hồn Cốc một bước lập tức tan xác.

Thanh Ký Sơn có chút sợ hãi:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi thật độc ác! Dám mua chuộc bọn sát thủ bên ngoài mai phục chúng ta.

Tiểu Tà nói:

– Có phải ta không? Chuyện này cũng không quan trọng! Chỉ cần ngươi hướng về phụ thân ngươi thừa nhận lỗi lầm, để cho thân phụ ngươi hiểu rõ, ta sẽ giải khai huyệt đạo, phục hồi công lực cho ngươi. Ngươi là người thông minh, phải biết làm cách nào chứ?

Thanh Ký Sơn trong lòng vui vẻ:

– Được! Ta nghe lời ngươi.

Tiếp đó, Thanh Ký Sơn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Thanh Tử Y biết. Đương nhiên cũng là lánh nặng tìm nhẹ, nhưng cũng nói rõ Tiểu Tà không làm sai.

Nói xong lại quỳ xuống thỉnh cầu phụ thân tha tội.

Thanh Tử Y trước biết tánh tình con mình ra sao rồi, bây giờ việc đã thế, ông ta không thể không khiển trách:

– Ngươi thật là đồ súc sinh, làm tổn đạo lý, thật khó tha. Ta nhất định sẽ bẻ

gãy đôi chân ngươi, nhốt ngươi trong nhà ba năm.

Tiểu Tà biết chuyện đã ổn rồi, cười nói:

– Thanh chưởng môn! Té ra chúng ta không có gì gay go, mà chỉ hiểu lầm. Tôi biết ông là người chính trực, rất dễ dàng bỏ qua.

Thanh Tử Y dịu giọng:

– Cũng do thằng tiểu quỉ này gieo họa. Nhưng ngươi cũng quá đáng, đã giết hại thuộc hạ Hoa Sơn của ta mấy chục người. Món nợ này phải giải quyết bằng cách nào?

Tiểu Tà bình thản:

– Đó cũng là do Thanh Ký Sơn tạo nên. Nhưng tôi cũng có lỗi lầm. Các người cũng đã bắt tôi giam cầm rất lâu, lại tiếp tục truy sát, ép tôi ép xuống dốc núi. Chuyện này cũng giảm nhẹ được đôi chút. Bây giờ tôi đồng ý chịu đánh ba chưởng. Sau ba chưởng mọi ân oán sẽ hủy bỏ được không?

Nói xong, đến trước mặt Thanh Tử Y chắp tay chuẩn bị chịu trận.

Chỉ thấy vô số bóng chưởng phát ra, nổi lên một tràn tiếng hú.

Tiểu Linh la lên:

– Dương Tiểu Tà! Phải coi chừng!

Chưởng phong ép tới trước ngực Tiểu Tà:

– Bình!

Tiểu Tà nằm lăn xuống đất, cát đá bay tung lên.

Tiểu Linh và Thanh Bình Bình lập tức chạy đến đỡ Tiểu Tà dậy.

Tiểu Tà cười:

– Không sao! Không bị thương!

Nói xong, bước đến trước mặt Thanh Tử Y:

– Thanh chưởng môn! Chưởng lực của ông rất mạnh! Còn hai chưởng nữa, cứ đánh tiếp đi.

Thanh Tử Y tiếp tục đánh thêm một chưởng nữa. Tiểu Tà vẫn bị chấn thối, rồi tiếp tục đứng lên sắc mặt không thay đổi:

– Chưởng môn! Còn một chưởng thứ ba, xin đánh nặng một chút.

Thanh Tử Y gật đầu:

– Dương Tiểu Tà! Hãy xem tuyệt học Hoa Sơn "Dẫn Quỷ Nhập Thần".

Nói xong, chưởng phong đã phát ra vùn vụt. Ai nấy đều kinh sợ. Chung quanh lá cây bị chưởng lực làm rung lên.

Tiểu Tà như diều đứt dây, lăn ra rất xa, khóe miệng đã rỉ ra máu tươi. Nhưng

Tiểu Tà vẫn tiếp tục đứng dậy, cười nói:

– Chưởng môn Hoa Sơn! Ân oán chúng ta từ giờ phút này xóa bỏ rồi.

Thanh Tử Y xúc động:

– Dương thiếu hiệp! võ công của ngươi hơn người, lão phu rất khâm phục. Từ nay về sau đệ tử Hoa Sơn không ai được làm khó dễ thiếu hiệp. Sơn nhi! Con không mau xin lỗi người.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dạ.

Hắn chạy đến trước mặt Tiểu Tà nói:

– Dương Tiểu Tà! Xin thứ lỗi! Tất cả câu chuyện lúc trước do ta làm sai! Xin tha thứ! Tha thứ!

Tiểu Tà nhìn Thanh Ký Sơn:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi quá nhỏ mọn. Ta biết sau này ngươi sẽ phục thù. Nhưng không sao, ta chờ ngươi.

Tiểu Tà liền đưa tay giải huyệt đạo Thanh Ký Sơn, khôi phục võ công cho hắn, và cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Công lực của ngươi được phục hồi rồi.

Thanh Ký Sơn vận chân khí, quả nhiên thông suốt vô cùng, nên rất vui mừng:

– Dương thiếu hiệp! Xin đa tạ! Hẹn tái ngộ!

Nói xong hướng về Thanh Tử Y, thái độ có chút đỉnh hống hách.

Quả nhiên, Thanh Ký Sơn là con người xảo trá nhỏ mọn.

Tiểu Tà quay mặt hướng về Thanh Bình Bình:

– Thanh Bình Bình! Lúc trước nói chuyện đùa, vì sao muội tưởng thật.

Thanh Bình Bình nghe nói khóc òa lên. Nàng là con người nhiều tình cảm nên rất đau buồn.

Thanh Bình Bình nói:

– Tiểu Tà! Tại sao lại nói như vậy?

Nàng khóc rất đau khổ.

Tiểu Tà an ủi:

– Thanh Bình Bình! Đừng khóc! Chúng ta là bạn bè mà! Đừng khóc!

Thanh Bình Bình hơi an tâm:

– Có phải huynh muốn đuổi muội không?

Tiểu Tà lắc đầu nói:

– Không phải! Bình muội đã rời nhà qua lâu rồi, song thân không an tâm, giờ phút này muội không nên ở lại. Muội phải về thăm song thân. Từ đó muội muốn đi tìm chúng tôi thì chúng tôi rất muốn làm bạn với muội. Hãy mau đến yết kiến thân phụ.

Thanh Bình Bình tươi sắc mặt:

– Như vậy muội trở về nhà, rồi quay lại tìm các huynh không được trốn nhé.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Muốn trốn cũng không dễ, muội tìm thế nào cũng gặp.

Thanh Bình Bình gật đầu:

– Muội nhất định tìm được các người. Để muội đi chào phụ thân một chút rồi quay lại.

Nói xong hướng về phía Thanh Tử Y đi tới.

A Tam nói:

– Tình cảm con người thật uẩn khúc. Tiểu bang chủ! Lần sau tới phiên đệ rồi.

Tiểu Tà nói:

– Tình cảm rồi sẽ đến với tất cả mọi người. Ai mà tránh khỏi?

A Tứ nói:

– Tôi nghĩ bên ngoài lúc này bọn Hắc y sát thủ đã phục kích, chúng ta lo cách đối phó, không nên nặng tình cảm mãi.

Tiểu Tà tán đồng:

– Các người chỉ cần lo cho đủ thuốc nổ, cộng việc sẽ liệu sau.

Qua một hồi đùa giỡn, Tiểu Tà giới thiệu cho mọi người biết A Tam và A Tứ là hai vi hòa thượng ăn thịt chó, biệt hiệu Bất Minh, Bất Bạch.

Mọi người đều cười to lên.

Tiểu Tà nói:

– Tất cả chúng ta là đệ tử của bang Thông Thực cả.

A Tam hỏi:

– Bây giờ tiểu bang chủ định đối phó với bọn Thần Võ môn sao?

– Vừa rồi Quần chủ Thần Võ môn có nói: Bộ Vĩnh Thiên Môn Chủ sẽ đến. Nhưng đến giờ chưa thấy động tĩnh. Chắc chắn hắn sẽ phát động toàn bộ Hắc y sát thủ mai phục.

A Tam gật đầu:

– Đúng là như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải thoát ra. A Tam, A Tứ đem thuốc nổ theo.

Năm người từ từ hướng về cửa cốc chạy ra. Không lâu đã chạy khỏi hồ Xóa Mạng, nghe được tiếng giao đấu của quần hùng.

Tiểu Tà gật gù:

– Quả nhiên ta đoán không sai! Độ Vĩnh Thiên đã mua chuộc bọn sát thủ để tiêu diệt quần hùng.

A Tam nói:

– Không phải lúc nãy tiểu bang chủ đã nổ chết chúng nó sao?

Tiểu Tà nói:

– Số người nay hôm nay mới đến thì làm sao nổ chết tại đồi núi được?

Bỗng có một người chạy đến trước mặt Dương Tiểu Tà:

– Dương thiếu hiệp! Ngươi có còn nhận ra ta không?

Người này chính là Mạc Dung thế gia Cầu Thắng.

Tiểu Tà nhìn thấy lập tức chắp tay:

– Mạc Dung đại hiệp! Đã mấy tháng không gặp, ông có khỏe không?

Mạc Dung Cầu Thắng hân hoan:

– Cảm ơn! Dương thiếu hiệp có khỏe không?

Tiểu Tà nói:

– Vẫn bình thường! Thái Quân bây giờ có còn tức giận không?

– Thái Quân đã bớt giận rồi, nhưng bà ta gặp ngươi chắc chắn nổi giận nữa, vì lão tiền bối không muốn mất mặt.

– Không sao! Lần sau gặp bà tôi sẽ xin lỗi. Mạc Dung đại hiệp đến đây chỉ có một mình thôi sao?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Còn có Tiêu Lang và hai tiểu nữ. Chúng nó muốn đến đây xem hội quần hùng, còn ta thì muốn đến đây thử thời vận, không ngờ gặp được thiếu hiệp.

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung đại hiệp! Mạc công tử hiện nay ở đâu?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Hắn lúc này không dám gây chuyện rồi, lão phu nhốt nó trong nhà, nếu ta làm cha mà không dạy được thì thật khó lòng.

Có tiếng người truyền đến:

– Cha! Tại sao đến đây làm gì? Ở bên ngoài đang giao đấu rất kịch liệt. A...

Dương Tiểu Tà...

Mạc Dung Vũ Vũ và Tuyết Tuyết cùng với Mạc Dung Dạ đã chạy đến.

Tiếng nói vừa phát ra là của Mạc Dung Tuyết Tuyết.

Tiểu Tà hướng về A Tam, A Tứ:

– Lúc nãy các ngươi đòi tình cảm, bây giờ cơ hội đến rồi.

A Tam, A Tứ nghe Tiểu Tà giới thiệu bạn bè một cách đột ngột, nên quay nhìn Vũ Vũ, Tuyết Tuyết.

Tiểu Tà lại hướng về anh em Mạc Dung:

– Gần đây có khỏe không Mạc Dung công tử, Mạc Dung tiểu thư?

– Muội rất khỏe, chỉ muốn xin vật gia bảo của huynh.

Nói câu này Mạc Dung Tuyết Tuyết tỏ lời chọc ghẹo.

Mạc Dung Dạ và Mạc Dung Vũ Vũ cũng gật đầu không nói ra lời.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Tiểu Tà! Huynh có vật gia bảo gì vậy cho muội xem được không?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Có vật gia bảo gì đâu? Lần trước huynh đến Mạc Dung phủ tìm được một bao bột đánh cho họ toàn thân dính bột. Nếu muội muốn xem thì chớ một lát cho muội xem.

Tiểu Linh bật cười:

– Không cần xem rồi! Không xem cũng được.

Nàng biết rằng Tiểu Tà đang đùa giỡn với Mạc Dung thế gia, nên không nói nữa.

Mạc Dung Cầu Thắng chen vào:

– Các con không được nói bậy đắc tội với Dương thiếu hiệp. Đừng gây rắc rối.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Mạc Dung đại hiệp đừng khách sáo! Chúng tôi đều là tuổi trẻ. Bây giờ trong tình hình Cốc khẩu như thế nào rồi?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Có thể không có cách nào cùng nhau ra ngoài. Lão phu đã từng thử xem, nhưng địch thủ quá mạnh và quá đông.

– Bọn chúng là người của môn phái nào?

– Bọn chúng là Hắc y sát thủ bịt mặt. Người nào cũng tàn ác dã man, không biết ai sai khiến chúng?

Tiểu Tà muốn chờ Tiểu Thất đi do thám trở về rồi mới tính toán, nên nói:

– Chúng ta không đáng ngại! Chỉ một lúc nữa sẽ bàn. Mạc Dung đại hiệp có mưu kế gì không?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Lão phu muốn mượn thuốc nổ của Dương thiếu hiệp để nổ chết Hắc y sát thủ, không biết...

Tiểu Tà cười nói:

– Té ra là như vậy! A Tam! Hãy chia một nửa thuốc nổ cho Mạc Dung đại hiệp.

A Tam cũng rộng rãi, đem thuốc nổ giao cho Mạc Dung Cầu Thắng:

– Không đủ thì lấy thêm, không cần khách sáo.

Mạc Dung Cầu Thắng nhận thuốc nổ:

– Bên ngoài tình hình khẩn cấp, lão phu ra trước, không biết tiểu nữ có thê lại đây được không?

Tiểu Tà trong lòng đã có tính toán, nói:

– Không sao! Càng nhiều người càng vui vẻ.

Mạc Dung Dạ nói:

– Để con theo phụ thân.

Mạc Dung Cầu Thắng biết con mình còn mặc cảm, nên nói:

– Như vậy thì Vũ Vũ, Tuyết Tuyết ở lại đây chờ cha trừ xong đối phương mới trở lai dẫn các con đi.

Tuyết Tuyết vui vẻ gật đầu, Vũ Vũ có vẻ e thẹn nhưng không phản đối.

Mạc Dung Cầu Thắng kéo ngay con trai cáo từ.

Tiếng nói vừa dứt, thân mình đã phóng đi.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Muốn trốn thì trốn không khỏi, ngươi cứ từ tập làm quen đi,

A Tam và A Tứ cười khổ len lén nhìn hai chị em Mạc Dung gia.

Tuyết nheo mắt:

– Dương Tiểu Tà! Tại sao huynh lại trốn đi lâu như vậy! Chúng muội rất nhớ huynh. Chị của muội nói rằng huynh là người vui vẻ.

Hai chị em Mạc Dung gia đều mặc áo ngắn hồng, trông rất khả ái.

Vũ Vũ mặt bẽn lẽn nói:

– Tuyết Tuyết! Muội đừng nói bậy! Hãy nghiêm chỉnh một chút.

Tiểu Tà hỏi:

– Vũ Vũ! Cô nương có khỏe không? Cô nương muốn tiếp tục bơi lội trong nước không?

Vũ Vũ thẹn thùng:

– Không muốn nữa rồi.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Bây giờ chúng ta là bạn thân. Chúng ta tổ chức mọt trò chơi, nếu ai thắng, huynh tặng cho một báu vật, còn nếu ai thua thì không cần trả lại. Được không?

Vũ Vũ nói:

– Huynh muốn tặng cái gì cho chúng muội đây?

Tiểu Tà nói:

– Đến lúc đó các người sẽ biết.

Tuyết Tuyết nói:

– Cuộc choi gồm có những ai?

A Tam, A Tứ nói:

– Nếu có vậy thưởng chúng đệ cũng muốn chơi, được không?

Tiểu Linh có ý muốn tham gia, nhưng bị Tiểu Tà kéo áo đầy ra ngoài. Tiểu Linh biết Tiểu Tà có ý sắp đặt, nên không dám tham dự cuộc chơi.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chúng chơi trò choi gọi là "Quan binh bắt cướp". Vũ Vũ bắt được A Tam là thắng. Còn A Tứ nếu bị Tuyết Tuyết bắt được thì thua.

A Tam vươn tay:

– Nếu vậy rốt cuộc từ đấu tới cuối cũng lả thua. Không chơi!

Tiểu Tà nói:

– Các ngươi chỉ cần không để cho hai chị em bắt được thì thắng.

– Tiểu Tà kéo Tiểu Linh nói nhỏ vào tai. Nói xong đã phóng ra ngoài, hướng về cửa Cốc, Tiểu Tà gặp Thanh Bình Bình chạy trở lại nói:

– Tiểu Tà! Chúng ta bị nhốt nơi đây không ra được rồi!

Thanh Tử Y và Thanh Ký Sơn cũng có mặt.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dương Tiểu Tà! Lời nói của huynh lúc nãy không sai.

Tiểu Tà nói:

– Nếu ra không được thì phải chết, có gì mà sợ. Tôi đang kiểm điểm thuộc hạ

của tôi đây.

Liền quay lại nói với A Tam, A Tứ:

– Tiều Thất và A Tam theo ta, tất cả còn lại cứ ở đây chờ đợi.

Tiểu Linh lo lắng:

– Muội cũng muốn theo.

Tiểu Tà chặn lại:

– Không được! Tiểu Linh! Muội đi tìm ít củi khô để lát nướng thịt chó. Đừng để huynh mất công làm chuyện đó.

Tiểu Linh muốn đi theo, nhưng biết bản thân vô dụng, đành gật đầu:

– Cũng được! Muội ở lại kiếm củi, nhưng huynh đi phải cẩn thận một chút.

Tiểu Tà gật đầu:

– Chỉ cần muội chịu ở lại, huynh sẽ bình yên.

Tiểu Linh vội vã đi tìm củi. Tiểu Tà hướng về mấy người còn lại:

– Tiểu Thất! A Tam! Theo ta.

Tiếng nói vừa dứt thân mình đã phóng đi.

A Tứ nghĩ thầm:

– Không biết Tiểu Tà định đối phó với địch thủ ra sao đây?

Mấy người còn lại, ngoại trừ Thanh Tử Y, tất cả ai cũng đi lượm củi.

Tiểu Tà ra cửa Cốc thấy nơi đó có rất nhiều xác chết cảm giác vượt qua không dễ.

Mạc Dung Cầu Thắng cũng trở lại:

– Dương thiếu hiệp! Thuốc nổ không sử dụng được rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao?

– Bọn Hắc y sát thủ nhìn thấy chúng ta ném thuốc nổ, lập tức lùi ra xa, đồng thời tạt nước cho ướt thuốc nổ. Nếu thuốc nổ bị ướt thì vô dụng rồi.

– Có chuyện như vậy sao? Nếu chúng ta ném thật nhiều cùng một lúc thì chúng có thể tạt nước hết không?

Mạc Dung Cầu Thắng lắc đầu:

– Chúng nó toàn là cao thủ võ lâm, dù cho ném ra tối đa cũng chỉ nổ chết mấy người phía trước, còn mé sau thì không có tác dụng.

Tiểu Tà hỏi:

– Mạc Dung đại hiệp đã thử phóng quá đám người này chưa?

Mạc Dung Cầu Thắng đáp:

– Có! Nhưng cửa Cốc chỉ được một chặng đường lớn, còn bên ngoài đường thì quá hẹp. Đối phương chỉ cần bắn tên ra, chúng ta không tránh khỏi. Vì vậy quần hùng không ai dám mạo hiểm. Thật là... gay go.

– Còn có cách nào khác không? Đúng rồi! Lão độc bà đâu?

Tiểu Tà bỗng nhiên cảm giác tình thế này dùng thuốc độc là lý tưởng.

– Bà ta vừa bị Bạch Xà đả thương nên đã rời khỏi rồi. Tại vì bà ta có rất nhiều kẻ thù, nên khi bị thương đã bỏ trốn.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Địch thủ có bao nhiêu người?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Đông lắm, không đếm được.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, nói:

– Nếu vậy thì khó đánh ra rồi. Chúng ta phải dụ chúng nó vào đây...

Mạc Dung Cầu Thắng bàn ra:

– Không được! Chúng nó không chịu qua cửa Cốc, chỉ thủ mà không công.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Như vậy chỉ nên dò xem kết quả, sau này sẽ tính. Tiểu Thất! A Tam! Mau theo ta.

Ba người phóng ra cửa Cốc.

Đến cửa Cốc, Tiểu Tà nhìn ra ngoài, chỉ thấy mênh mông sương mù, tầm nhìn không nhìn xa. Trên mặt đất ngổn ngang thi thể.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất và A Tam đứng đây chờ ta. Ta phải đi thử một vòng thử xem.

Dứt tiếng thân mình đã phóng ra ngoài.

Giữa lúc đó có mấy mũi tên bay tới, hướng về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà rút kiếm ra hét to, gạt mấy mũi tên rơi xuống đất, hít một hơi chân khí, phóng mình lên cao, tránh tầm tên của đối phương.

Nhưng lúc đó lại có mấy mũi phi đao phóng tới ác liệt vô cùng. Tiểu Tà nổi giận hét một tiếng, một lúc ném trả lai mấy ngọn phi đao, hướng về bọn Hắc y sát thủ.

Phi đao phóng ra, lợi dụng sơ hở của đối phương, Tiểu Tà nhảy về bên trái đâm chết một Hắc y sát thủ.

Đối phương hỗn loạn, Tiểu Tà không dám chậm trễ, phi thân né qua, chặt tiếp

ba nhát đao, dùng chân trái đá hai Hắc y sát thủ khác, rồi kêu lớn:

– Coi chừng phi đao!

Câu nói này là Tiểu Tà muốn dọa bọn Hắc y sát thủ làm cho chúng hoảng kinh, rối loạn hàng ngũ.

Quả nhiên, quỉ kế của Tiểu Tà rất có kết quả. Trước mặt ba tên Hắc y sát thủ lùi lại.

Tiểu Tà dùng phi đao ném tiếp. Nhưng bọn Hắc y sát thủ từ sau đã tăng cường hơn mấy chục tên.

Tiểu Tà hét lớn:

– Coi chừng thuốc nổ.

Lập tức xé vạt áo vò thành một cục ném ra, đồng thời lợi dụng cơ hội phát chiêu "Trường Hồng Quán Nhật" tránh khỏi thế công của bọn Hắc y sát thủ, quay trở về cửa Cốc.

A Tam thấy Tiểu Tà đã trở về, vội hỏi:

– Tiểu bang chủ! Có được gì không?

Tiểu Tà xòe tay:

– Rất đông người! Rắc rối thật!

Nói xong, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Thất nói:

– Đổi đệ!

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được! Đâu phải chuyện chơi, bên ngoài địch thủ quá nhiều, ngươi ló mặt ra thì bỏ mạng ngay.

A Tứ nói:

– Vậy thì phải nghĩ cách nào đây?

A Tam nói:

– Tiểu Tà! Anh là Gia Cát Lượng đầu thai mà...

Tiểu Tà nói:

– Gia Cát Lượng đầu thai cũng bó tay! A Tam! Ngươi thử nghĩ xem người xưa dùng kế gì đây?

A Tam nói:

– Kế Gia Cát Lượng không thành?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Kế ấy dùng không dùng được!

– Hay là chúng ta làm Gia Cát Lượng mượn tên?

– Cũng được! Nhưng quá trễ rồi. Không biết hiện nay gió từ trong Cốc thổi ra, hay từ ngoài Cốc thổi vào?

A Tứ nói:

– Trong Cốc thổi ra.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Khà... khà... Chúng ta mượn gió được rồi.

Tiểu Tà nói:

– Dùng độc! Dùng thuốc mê! Tiểu Thất! Ngươi đi tìm một số độc thảo làm thuốc mê. Nhớ lực loại cây nào thật độc.

Tiểu Thất nói:

– Dễ mà! Trong rừng này độc thảo thiếu gì.

Nói xong đã quay mình đi.

A Tam nói:

– Có lẽ Tiểu Thất nói dóc. Nếu tìm không được độc thảo chẳng lẽ chúng ta chịu chết sao?

Tiểu Tà nói:

– Cứ yên tâm! Nếu tìm không được đọc thảo, ta sẽ xuống đáy hồ kéo xác Bạch Xà lên. Chất độc Bạch Xà cũng giết được chúng. Nhưng chúng ta tin rằng Tiểu Thất nhất định tìm được độ thảo, vì Tiểu Thất là người từ nhỏ trưởng thành trong núi cao.

A Tam nó:

– Mưu tính mượn gió kỳ này rất hay. Tiểu bang chủ quả là Gia Cát Lượng đầu thai rồi.

Tiểu Tà đắc ý vung tay:

– Biết nhiều chuyện xưa rất là đắc lợi. Lần trước đã dùng đến trận lửa heo rồi.

A Tam ngạc nhiên:

– Trận lửa heo là cái gi? Có hứng thù không?

Tiểu Tà nói:

– Hứng thù thì rất hứng thú! Nhưng lúc này không phải để chúng ta kể chuyện hứng thú, hãy mau chuẩn bị đồ đạc để hành sự.

Hai người vội lui về lui vể trong Cốc khẩu.

Mạc Dung Cầu Thắng hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Đã có cách gì chưa?

Tiểu Tà nói:

– Cách thì có rồi, nhưng phải nhỏ đại hiệp giúp đỡ.

– Nếu đã có cách thì lảo phu rất sẵn sàng! Xin thiếu hiệp cứ nói.

– Đa tạ! Xin đại hiệp đi thu thập thuốc mê, hoặc thuốc độc của quần hùng bên ngoài nếu có. Nhưng phải tuyệt đối giữ bó mật không để địch thủ biết.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Lão phu chỉ làm chút ít công việc như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Còn nữa! Sau khi thu thuốc mê xong, phai thu thập số đá cục ngoài cửa Cốc, chất thành đống để sử dụng.

Mạc Dung Cầu Thắng nghĩ không ra hỏi:

– Lượm đá cục để làm gi?

Tiểu Tà nói:

– Để ném vào đầu chúng nó, làm cho chúng nó rối loạn. Thuốc nổ thì chúng nó tạt nước, nên chúng ta phải thay đá cục.

Mạc Dung Cầu Thắng cười ha hả rồi lập tức chạy đi.

Tiểu Tà chạy đến bên Tiểu Linh, thấy củi đã chất được một đống thật to, cười:

– Muội thật là giỏi! Tương lai sẽ sáng sủa!

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh có phương pháp đối phó rồi sao?

Tiểu Tà nói:

– Lúc nãy thì không có, bây giờ nhìn thấy muội thì có rồi.

Tiểu Linh làm mặt giận:

– Huynh đừng nhiều chuyện! Có cách gì thì nói ra nghe.

– Huynh đã bàn tính kỹ rồi? Hãy đem muội nạp cho chúng.

Tiểu Linh kinh hãi:

– Đừng! Huynh không được làm bậy... Muội...

Lúc này Tiểu Thất đã đem về một bó lá cây rất nhiều, không ai hiểu là loại cây gì.

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà! Nhiều lắm! Rất tốt!

Tiểu Tà hỏi:

– Gọi cây này là cây gì? Có phải mê hồn được không?

Tiểu Thất cười nói:

– Đúng rồi! Đó là mê hồn dược.

Tiểu Tà thấy tất cả cũng đã đầy đủ rồi, nên nhìn mọi người:

– Chúng ra bắt đầy hành động. A Tam ôm theo thuốc nổ. A Tứ và các cô gái ôm theo củi khô. Chúng ta cứ đến cửa Cốc mau lên.

Mọi người ôm tất cả vật liệu ra của Trầm Hồn Cốc.

Bây giờ, Mạc Dung Cầu Thắng cũng đã lượm mấy đống đá cục chất sẵn.

Tiểu Tà nói:

– Trầm Hồn Cốc hôm nay trở thành Trầm Hồn Nhân rồi.

Liền bảo Tiểu Linh đốt củi lên, bỏ cây lá mê hồn vào, còn đổ thêm một số thuốc nổ để dẫn hỏa.

Xong đâu đó, Tiểu Tà nói:

– Vạn sự cụ bị, chỉ khiếm đông phong.

Tiểu Linh nói:

– Không phải huynh lượm củi để nướng thịt chó sao?

Tiểu Tà nói:

– Lúc này đâu có chó. Lúc trước Gia Cát Lượng phải cầu gió có, còn huynh bây giờ thì không cầu gió. Như vậy không giỏi hơn sao?

Lúc này Mạc Dung Cầu Thắng cũng xách được hai túi lớn chạy đến:

– Dương thiếu hiệp! Đây là thuốc mê hồn.

Tiểu Tà nhận thuốc mê đổ hết trong đống củi:

– Mạc Dung đại hiệp! Mục đích chúng ta là làm cho đối phương mê man, rồi dùng đá cục ném chúng nó.

Mạc Dung Cầu Thắng khâm phục:

– Kế hoạch này rất hay, lão phu chưa từng nghĩ đến. Nhưng chúng ta phải nói rõ cho quần biết, phối hợp với Dương thiếu hiệp.

Nói xong, đã ra ngoài tiếp xúc với quần chúng.

Mặt trời đã sẩm tối...

Gần đến canh một...

Ngoài cửa Cốc u tố, gió lạnh rợn người...

Tiểu Tà muốn đợi một lát nữa, nhưng thấy Tiểu Linh có vẻ nôn nóng, nên

nói:

– Được! Chúng ta bắt đầu đi! Kế hoạch hành động đã vạch sẵn. Đá cục cứ ném ra, nhưng đừng ném trúng phe ta.

Tiểu Tà phóng vọt người ra hét lớn:

– Giết!... Giết!...

Số quần hùng bên ngoài yểm trở kế hoạch của Tiểu Tà cũng hét lớn lên, làm cho ai nấy kinh hãi.

Tiểu Tà thấy cơ hội đã thành, gọi lớn:

– A Tam! Đốt lửa.

A Tam lanh lẹ đốt mê hồn lên. Số cây độc này gặp lửa cuộn khói bay ra ngoài mù tịt.

Để thử nghiệm thuốc mê, Tiểu Tà ra ngoài bắt được đó chỉ hít được một hơi đã ngã xuống đất. Như vậy là Tiểu Tà an tâm rồi.

Tiểu Tà phóng ra ngoài cửa Cốc, nhưng vừa phóng ra đã thấy mấy mũi tên bắn tới.

Tiểu Tà cố ý thử xem đối thủ bên ngoài có bọ thuốc mê hay không, nên chỉ vác những thi thể ném ra ngoài.

Trời tối như mực, hai bên không ai thấy ai, nên đối phương rối loạn.

Qua một lúc, tên bắn dịu đi rất nhiều, Tiểu Tà chạy trở lại nói:

– A Tam! Đem thuốc nổ cột vào đá đốt lên ném xa hơn một chút.

A Tam thi hành rất nhanh, lấy thuốc nổ cột vào đá, mỗi viên đá lại cột vào một sợ dây dài, quay mấy vòng rồi ném rất xa.

Tiểu Tà cười nói:

– Được! Sáng kiến như vậy là tốt rồi.

Bỗng nghe Tiểu Thất kêu lên:

– Không xong rồi! Nguy rồi! Trời đã trở gió ngược, từ ngoài Cốc thổi vào.

A Tam cũng thất kinh:

– Nguy rồi! Gió chuyển hướng rồi!

Chỉ phút chốc đã thấy người nào cũng bị thuốc mê ngã liểng xiểng.

Tiểu Tà nói:

– Làm cái gì đây? Đông phong lại biến thành Tây phong! Thật thảm hại rồi!

Sự thật, gió nơi sơn cốc rất khó định liệu không ai có thể lường trước được.

Nhưng Tiểu Tà không có gì thất vọng, mục đích chỉ làm cho đối phương sợ hãi, náo loạn, bây giờ đã đạt được mục đích rồi.

Không bao lâu, tất cả người trong cốc đều ngã xuống, chỉ trừ có Tiểu Tà và anh em trong bang Thông Thực không ngã mà thôi.

Tiểu Linh cười nói:

– Tại sao chúng mình không bị thuốc mê?

Tiểu Tà nói:

– Tại vì muội đã uống được nước miếng của huynh nên không bị thuốc mê.

Tiểu Linh đấm vào lưng Tiểu Tà:

– Nói bậy! Cái gì uống nước miếng của huynh? Có phải huynh muốn nói người nào ăn được nội đơn con Bạch Xà thì không bị thuốc mê.

Thanh Bình Bình nói:

– Tiểu Tà! Phụ thân của em đã bị xỉu rồi.

Tiểu Tà nói:

– Tìm chút nước cho ông ta uống. Nước hồ Xóa Mạng có máu Bạch Xà, có thể có hiệu quả. Tiểu Thất! A Tam! A Tứ! Chúng ta phải giải cứu cho Mạc Dung thế gia tỉnh lại.

Không bao lâu mọi người đầu tỉnh lại, nhờ uống nước hồ.

Tiểu Tà cười:

– Mạc Dung đại hiệp! Thanh chưởng môn! Tại hạ xin lỗi vì đã tìm cách giải cứu rất đơn giản.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Nếu không phải Dương thiếu hiệp thì chúng ta còn có cách nào giải thoát. Bây giờ chúng ta tiếp tục làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải chạy cho mau, vì chúng nó bị thuốc mê không bao lâu sẽ tỉnh lại. Nếu chúng ta chậm trễ thì sẽ rắc rối.

Nói xong kéo mọ người chạy ra ngoài cốc. Bấy giờ hai cô tiểu thư Mạc Dung thế gia quần áo đã lấm bê bết, nhưng sắc đẹp không phai mờ.

Bên ngoài, trên mặt đất xác người ngã chồng chất. Có một số chưa ngã, nhưng bị yếu đuối thì Tiểu Tà chạy đến điểm vào huyệt đạo. Kết quả không còn một người đứng vững.

Tiểu Linh trông thấy ớn lạnh:

– Tội nghiệp quá! Đừng ai giết chết họ.

A Tam nói:

– Tiểu Linh! Đừng nói như vậy! Nếu chúng ta không giết chúng thì chúng

giết ta tại đây. Đó là chúng muốn tạo thành hậu quả như vậy. Ngược lại, nếu chúng rút lui, không phải hai bên hòa hoãn sao.

A Tứ nói:

– Hòa thượng đại sư ơi! Phật pháp thật là thâm hậu, tiểu đệ thật khâm phục! A di đà Phật!

A Tam cười nói:

– Quá khen! Quá khen! Quá khen! Bần tăng vẫn mãi như thế.

Tiểu Tà đánh một cái vào đầu A Tam:

– Tình hình đang khẩn cấp! Đừng có đùa cợt!

Mọi người đều cười to lên.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Bây giờ lão phu cáo từ! Các người có muốn đến hàn xá nghỉ ngơi không?

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung đại hiệp! Sau này có dịp chúng tôi sẽ đến thăm! Xin tái ngộ!

Mạc Dung Cầu Thắng chắp tay:

– Như vậy lão phu rất vui mừng.

Mạc Dung Dạ bẽn lẽn:

– Dương Tiểu Tà! Chuyện trước kia xin huynh bỏ qua.

Tiểu Tà nói:

– Đừng nhắc lại chuyện cũ! Tôi quên hết rồi! Chúng ra đều tuổi trẻ, có lúc động chạm nhau! Thôi bỏ qua!

Mạc Dung Dạ rất vui:

– Được! Xin mời quí vị có rãnh đến tệ xá quan lâm.

– Tôi nhất định phải đem theo, nhưng không làm phiền người khác.

Mạc Dung Tuyết Tuyết nói:

– Dương Tiểu Tà! Đừng đem theo bột mà đem theo lễ vật thì tốt hơn.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được! Lần sau tôi nhất định đem theo A Tứ làm lễ vật.

Mọi người đều cười to lên.

Mạc Dung thế gia quyến luyến cáo biệt, rồi hướng về Giang Nam dời gót.

Thanh Tử Y nói:

– Dương thiếu hiệp! Lão phu cũng phải về núi rồi. hẹn tái ngộ.

Thanh Ký Sơn chắp tay tươi cười:

– Dương huynh! Hẹn tái ngộ.

Thanh Bình Bình lưu luyến:

– Tiểu Tà! Muội sẽ trở lại tìm mọi người! Hy vọng được gặp nhau.

Tiểu Tà cười nói:

– Bình muội! Đừng buồn! Lúc nào Tiểu Thất cũng chờ muội.

Cha con Thanh Tử Y cáo biệt xong đi ra nhưng Thanh Bình Bình còn quyến luyến làm cho ai nấy rất cảm mến.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện sắp tới chúng ta phải đi đâu đây? Hay chúng ta đến Quân Sơn làm ăn mày?

Tiểu Linh nói:

– Cũng được!

A Tam nói:

– Nếu đến đó chúng ta phải sắm túi vải cho nhiều để được làm thượng khách.

Tiểu Linh nói:

– Không được làm như vậy! Chỉ có đệ tử Cái Bang mới có quyền mang túi mà thôi.

Tiểu Tà cười nói:

– Lần này đến Quân Sơn, ta sẽ xin bang chủ Cái Bang cho các người mỗi người một cái túi.

Mọi người vừa cười vừa đắt nhau ra khỏi hồ Xóa Mạng, hướng về phía hồ Động Đình.

o O o